2026. december 14., hétfő Mt 21,23-27

„Milyen hatalommal teszed ezeket?” – kérdezik Jézustól a főpapok és a vének.

A kérdés mélyén ott rejlik az emberi elme egyik alapvető sajátossága: mindent meg akar érteni, meghatározni, valamilyen ismert rendbe illeszteni. Tudni akarja, honnan származik a hatalom, ki jogosult az igazság kimondására. Mintha az igazság attól válna igazsággá, hogy az emberi értelem jóváhagyja.

Jézus azonban nem ad közvetlen választ. Ehelyett egy kérdéssel fordul hozzájuk, amely saját belső ellentmondásukkal szembesíti őket. Talán éppen ez a történet legmélyebb tanítása: az igazság nem azért marad rejtve előttünk, mert távol van tőlünk, hanem mert ragaszkodunk ahhoz, akinek meg kellene értenie. A főpapok félnek elveszíteni tekintélyüket, bizonyosságukat, önmagukról alkotott képüket. Az igazság felismerése ugyanis olykor azt kívánja, hogy mindazt elengedjük, amivel addig azonosítottuk magunkat.

De vajon ki az, aki fél? Ki az, aki tudni akar? Ki az, aki az igazságot keresi? Ha figyelmünket őszintén e kérdések felé fordítjuk, különös felismeréshez juthatunk. Gondolataink, véleményeink, meggyőződéseink folyamatosan változnak, mégis van valami, ami mindezek változásának tanúja. Valami, ami már azelőtt jelen van, hogy bármilyen kérdés megszületne bennünk. Mi van, ha Jézus ezt a változatlan tudatosságot tekinti valódi természetünknek, és nem a személyünket?

Az Ő hallgatása ebben a megközelítésben nem a válasz megtagadása, hanem meghívás arra, hogy túllépjünk a fogalmakon. Hogy felismerjük: a legmélyebb igazság nem feltétlenül egy újabb megszerezhető tudás, hanem annak belátása, ami mindig is jelen volt.

Talán nem az a legfontosabb kérdés, milyen hatalommal cselekszik Jézus, hanem az, hogy ki az bennünk, aki ezt kérdezi.

És ha ez a kérdező „én” egy pillanatra elcsendesedik, vajon mi marad?

Talán éppen az a csend, amelyben az igazság már nem válaszra vár, hanem önmagától nyilvánvaló.

Kiss Gergő, Diósjenő

